ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců Mgr. Michala Bobka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **S. B.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2022, č. j. CPR-31695-2/ČJ-2022-930310-V241, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2022, č. j. 13 A 44/2022-18,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2022, č. j. 13 A 44/2022-18, **se ruší.**

II. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 4. 10. 2022, č. j. CPR-31695-2/ČJ-2022-930310-V241, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **10 200 Kč,** k rukám jeho zástupce Mgr. Tomáše Císaře, advokáta se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Spor před Nejvyšším správním soudem (dále též jen „NSS“) se týká rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999, o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Citované ustanovení dopadá na případy, kdy cizinec *neprokáže, že na území smluvních států schengenského prostoru pobývá po dobu, kdy tak může oprávněně činit po dobu přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum*.

[2] Žalobce byl dne 15. 6. 2021 kontrolován policejní hlídkou na Praze 2. Při kontrole předložil povolení k pobytu vydané Maďarskou republikou a biometrický cestovní doklad č. FH355149 vydaný Ukrajinou. Ověřením v evidenci SIS II bylo zjištěno, že předložený doklad o pobytovém oprávnění je od 11. 6. 2021 označen jako hledaný. V cestovním

dokladu měl navíc žalobce jako poslední přechodové razítko vyznačeno výstupní razítko ze dne 13. 11. 2020, avšak již žádné pozdější vstupní přechodové razítko. Žalobce byl proto zajištěn. Žalovaný oslovil maďarské orgány s dotazem na stav jimi vydaného pobytového oprávnění. Maďarská policie dne 15. 6. 2021 sdělila, že pobytové oprávnění žalobce bylo zrušeno ke dni 10. 5. 2021, a tudíž že žalobce momentálně nedisponuje platným povolením k pobytu vydaným maďarskými orgány. S žalobcem proto bylo dne 16. 6. 2021 zahájeno řízení o správním vyhoštění. Do protokolu o výslechu ze dne 16. 6. 2021 žalobce uvedl, že naposledy vstoupil na území schengenského prostoru v březnu 2021 a do ČR přicestoval dne 14. 6. 2021 z Maďarska za účelem návštěvy kamaráda. Rovněž uvedl, že svůj vstup na území schengenského prostoru ani na území ČR není schopen žádným způsobem prokázat.

[3] Správní orgány rozhodovaly o správním vyhoštění žalobce již dvakrát. Předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2021, č. j. CPR-20049-2/ČJ-2021-930310-V241, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále „prvostupňový správní orgán“) ze dne 16. 6. 2021, č. j. KRPA-153417-18/ČJ-2021-000022-SV, zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 6. 2022, č. j. 5 Azs 369/2021-27. Kasační námitky žalobce sice neshledal důvodné, neboť podle jeho názoru byl dostatečně zjištěn a správně posouzen skutkový stav, důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí nicméně bylo shledání zásadní změny bezpečnostní situace na Ukrajině, kam bylo žalobci uloženo vycestovat.

[4] Dne 2. 8. 2022 vydal prvostupňový správní orgán nové rozhodnutí ve věci (č. j. KRPA-153417-31/ČJ-2021-000022-SV), které následně k podanému odvolání potvrdil žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím. Těmito rozhodnutími bylo opětovně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a uložen zákaz pobytu na území členských států EU v délce 1 roku s tím, že lhůta k vycestování bude žalobci určena až poté, co odpadnou důvody znemožňující jeho vycestování na Ukrajinu. Oba správní orgány dospěly ke shodnému závěru, totiž že žalobce k okamžiku kontroly dne 15. 6. 2021 neprokázal, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. Maďarské povolení k pobytu totiž bylo neplatné, což správní orgány zjistily ze zprávy maďarské policie ze dne 15. 6. 2021. Absenci jiného oprávnění k pobytu poté správní orgány dovodily z chybějícího vstupního přechodového razítka do schengenského prostoru v cestovním dokladu žalobce, které by následovalo po datu jeho posledního vycestování dne 13. 11. 2020. Absence zaznačení vstupního razítka v cestovním dokladu podle jejich názoru znemožňuje posouzení, zda na území ČR žalobce pobýval oprávněně či nikoli. Žalobce přitom nebyl schopen doložit, kdy do schengenského prostoru vstoupil.

[5] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Zcela se ztotožnil se závěry správních orgánů, že žalobce neprokázal, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je zde oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. Ve shodě se správními orgány založil svůj závěr na neplatnosti maďarského pobytového oprávnění a absenci vstupního přechodného razítka v cestovním dokladu žalobce. Nepřisvědčil ani zbylým žalobním bodům týkajícím se délky uloženého zákazu vstupu na území členských států EU a přiměřenosti dopadu na soukromý a rodinný život žalobce.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[6] Rozsudek městského soudu napadá žalobce (stěžovatel) v celém rozsahu kasační stížností, jejíž důvody spatřuje v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Podle stěžovatele předně napadený rozsudek ani rozhodnutí správních orgánů nejsou dostatečně odůvodněné, a tudíž přezkoumatelné.

[8] V rovině věcné pak stěžovatel namítl, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci, když nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu, což následně nenapravil ani městský soud. Podle názoru stěžovatele lze § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uplatnit pouze v případě, kdy existuje pochybnost o oprávněnosti pobytu cizince na území smluvních států, resp. o počátku doby pobytového oprávnění, což však není jeho případ. Zdůraznil, že s ohledem na relevantní časové body případu zachycené ve správním spisu (předchozí pobytové oprávnění v Maďarsku, jež bylo zrušeno ke dni 10. 5. 2021, a okamžik kontroly na území dne 15. 6. 2021) plyne, že stěžovatel byl oprávněn pobývat na území EU, resp. ČR v režimu bezvízového styku. Ačkoli nemá v cestovním dokladu zaznačené vstupní přechodové razítko, ze zjištěných skutečností je zřejmé, že na území EU vstoupil mezi 13. 11. 2020 (poslední výstupní razítko) a 15. 6. 2021, tedy v každém případě v době, kdy měl buď pobytové oprávnění vydané maďarskými orgány, či byl oprávněn k pobytu na území v rámci 90 dnů bezvízového pobytu. Závěr městského soudu a správních orgánů o neprokázání oprávnění k pobytu na území je tak věcně nesprávný a v rozporu se spisovým materiálem. Povinnost sám aktivně prokazovat něco, co již jednoznačně plyne ze zjištěných skutkových okolností zachycených ve správním spisu, považuje stěžovatel za formalistické; uložení správního vyhoštění při nesplnění takové povinnosti poté za nepřiměřené.

[9] Kromě toho stěžovatel namítl, že délka zákazu vstupu na území členských států EU byla uložena v délce, která není přezkoumatelně zdůvodněna. Rozhodnutí o správním vyhoštění má navíc nepřiměřeně zasahovat do jeho soukromého a rodinného života.

[10] Žalovaný navrhnul kasační stížnost zamítnout. Odkázal na správní spis, odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozsudek městského soudu, s jehož právním názorem vyslovil souhlas.

III. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud rozhoduje ve věci stěžovatele podruhé. Je si přitom vědom, že v předchozím zrušujícím rozsudku (č. j. 5 Azs 369/2021-24) v bodě 14 odůvodnění konstatoval, že „*městský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že stěžovatel naplnil podmínky § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území České republiky, aniž by byl schopen doložit oprávněnost tohoto pobytu. Dle názoru Nejvyššího správního soudu byl v tomto směru naprosto dostatečně zjištěn a správně posouzen i skutkový stav, neboť ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že stěžovatel pobýval na území České republiky v době,*

kdy jeho maďarský pobyt již neplatil, a stěžovatel současně nebyl schopen nijak doložit, jakým způsobem a kdy vstoupil do schengenského prostoru. Stěžovatel si měl být vědom toho, že jeho pobyt již neplatí, a zároveň ve výslechu výslovně uvedl, že nemá svůj vstup na toto území jak doložit. Neznalost zákona, konkrétně povinnosti doložit vstup dle uvedeného ustanovení, stěžovatele neomlouvá, a proto musí nést negativní důsledky svého protiprávního jednání.“ Citovaná pasáž nicméně nebyla nosným důvodem tohoto předchozího rozhodnutí. Představovala rekapitulaci věcného pozadí projednávané věci, neboť kromě souhlasného shrnutí náhledu městského soudu se Nejvyšší správní soud námitkami stěžovatele vztahujícími se k otázce (ne)prokázání oprávnění k pobytu na území podrobně nezabýval. Nosným důvodem pro zrušení předchozího rozhodnutí městského soudu a rozhodnutí žalovaného byla výlučně následná argumentace o změně bezpečnostní situace v zemi původu, na níž spočíval zrušující výrok rozhodnutí, a nemožnosti v daném okamžiku přistoupit k vyhoštění stěžovatele. Ačkoli tedy stěžovatel nyní vznáší v podstatě stejné námitky jako v předchozím řízení, Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebrání tyto námitky věcně přezkoumat.

[12] Nyní podanou kasační stížností se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že kasační stížnost je přípustná. Byť se jedná se o věc, v níž před městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.), je kasační stížnost rovněž přijatelná. Městský soud a správní orgány se totiž dopustily zásadního pochybení, jež mohlo mít významný dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Svá rozhodnutí nesprávně vystavěly na domněnce překročení délky pobytu z důvodu neprokázání vstupu do schengenského prostoru, ačkoli tato právní domněnka byla skutkově vyvrácena již s ohledem na zjištěné okolnosti věci a znění relevantní právní úpravy. Je proto dán přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu poslední ze čtyř možných kategorií přijatelnosti kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s (srov. usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve spojení s např. rozsudkem NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28).

[13] Ze stejného důvodu je kasační stížnost důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud nepovažuje kasační stížností napadený rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je patrné, jaký skutkový stav vzal městský soud za rozhodný a jaké důvody jej vedly k jím dosaženému závěru. Tím městský soud naplnil požadavky plynoucí z judikatury NSS (např. rozsudky NSS ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, či ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45). Stejně tak jsou přezkoumatelná i rozhodnutí správních orgánů, na která judikatura NSS klade obdobné požadavky (srov. např. rozsudky NSS ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, či ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71); rovněž z nich je patrné, na základě jakého skutkového stavu bylo ve věci stěžovatele rozhodnuto a jaké důvody vedly správní orgány k jimi dosaženému závěru.

[15] Rozsudek městského soudu však není věcně správný, a tudíž zákonný. Jelikož navíc městský soud ve svém rozsudku zcela obsahově převzal i argumentaci správních orgánů, je stejnou vadou (kterou městský soud nezhojil) stiženo právě i rozhodnutí žalovaného. Ze všech uvedených rozhodnutí je zřejmé, že městský soud i správní orgány dospěly ke shodnému závěru, že stěžovatel k okamžiku kontroly neprokázal, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza

pokračování
nebo na krátkodobé vízum [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců]. Tento svůj závěr dotčené orgány shodně vystavěly na třech skutečnostech:

a. k okamžiku kontroly (tj. dne 15. 6. 2021) bylo stěžovatelovo oprávnění k pobytu vydané mu maďarskými orgány neplatné, jelikož bylo zrušeno ke dni 10. 5. 2021;
b. v cestovním dokladu stěžovatele nebylo zaznačeno žádné vstupní přechodové razítko, jež by časově následovalo po posledním zaznačeném výstupním přechodovém razítku ze dne 13. 11. 2020;
c. stěžovatel do protokolu o výslechu uvedl, že nemá jak prokázat svá tvrzení o vstupu do schengenského prostoru a na území ČR.

[16] Městský soud a správní orgány tedy považovaly pro rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců za klíčové, že stěžovatel *neprokázal vstup do schengenského prostoru*. Absence vstupního razítka totiž podle městského soudu (bod 20 napadeného rozsudku) i žalovaného (strana 6 napadeného rozhodnutí) *znemožňuje posouzení, zda na území ČR stěžovatel pobýval v době, kdy byl kontrolován, oprávněně či nikoli*.

[17] Tento klíčový závěr však není ve specifickém kontextu projednávané věci správný. Je tomu tak z následujících důvodů.

[18] Stěžovatel pochází z Ukrajiny, která je uvedena v příloze II nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, jímž se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „nařízení 2018/1806“). Je tudíž podle čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení osvobozen od vízové povinnosti pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, pokud je držitelem biometrického pasu vydaného Ukrajinou v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví. V tomto rozsahu může stěžovatel na území smluvních států schengenského prostoru pobývat [též § 18 zákona o pobytu o cizinců].

[19] Důkazní břemeno ve vztahu ke skutečnosti, že na území smluvních států nepobýval déle, než mu umožňuje citované nařízení, v tomto směru leží na cizinci (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2019, č. j. 9 Azs 81/2019-33, ze dne 25. 3. 2015, č. j. 6 Azs 284/2014-28, či ze dne 11. 5. 2017, č. j. 10 Azs 338/2016-27). Tento požadavek je výslovně promítnut v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, který umožňuje rozhodnout o správním vyhoštění „*neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum* [podtržení doplněno NSS]“. Rozhodující pro naplnění této skutkové podstaty je tedy prokázání oprávnění k *pobytu* na území smluvních států schengenského prostoru (nikoli *vstup* na toto území).

[20] Vstup do schengenského prostoru a jeho prokázání vstupním přechodovým razítkem má význam pouze s ohledem na možné uplatnění domněnky stanovené v čl. 12 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), podle něhož „*není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě* [podtržení doplněno NSS]“.

Právní úprava zde tedy konstruuje domněnku, že cizinec, který nepředloží cestovní doklad se zaznačeným vstupním přechodovým razítkem, na území členského státu EU pobývá déle, než mu právní úprava umožňuje. Tuto domněnku však může cizinec podle čl. 12 odst. 2 Schengenského hraničního kodexu vyvrátit (obdobně již např. rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2018, č. j. 5 Azs 82/2016-29, či ze dne 23. 7. 2020, č. j. 6 Azs 102/2020-18).

[21] Absence vstupního přechodového razítka tudíž nečiní pobyt cizince na území smluvních států schengenského prostoru neoprávněný. *Důsledkem je pouze uplatnění vyvratitelné domněnky, že cizinec již překročil povolenou délku svého pobytu*. Je zřejmé, že tato domněnka plně dopadá na situace, kdy se státní příslušník třetí země nachází v schengenském prostoru, aniž by měl v cestovním dokladu zaznačeno vstupní přechodové razítko *a současně* v předchozích 90 dnech před okamžikem kontroly disponoval ani jakýmkoli jiným pobytovým oprávněním vydaným orgány smluvního státu schengenského prostoru. Situace je však odlišná, pokud takovým pobytovým oprávněním v jiném smluvním státě v posledních 90 dnech před okamžikem kontroly cizinec disponoval. V takovém případě totiž může být oprávnění k pobytu cizince, který pochází ze státu uvedeného v příloze II nařízení 2018/1806, v době kontroly postaveno najisto již s ohledem na rozhodnou právní úpravu a uplynulou dobu od skončení předchozího pobytového oprávnění. Jinými slovy, domněnka překročení maximální délky pobytu (tj. 90 dnů během posledních 180 dnů) může být skutkově vyvrácena již s ohledem na okolnosti daného případu. Tak je tomu i v nyní projednávané věci.

[22] Nejvyšší správní soud poukazuje na tyto klíčové skutečnosti plynoucí ze správního spisu:

a. z kopie cestovního dokladu stěžovatele č. FH355149 plyne, že se jedná o biometrický cestovní pas vydaný Ukrajinou;
b. z kopie dokladu č. 00816017, vydaného orgány Maďarska, plyne, že stěžovatel disponoval maďarským povolením k pobytu, jež bylo vydáno dne 6. 1. 2021;
c. z emailové odpovědi maďarské policie ze dne 15. 6. 2021, plyne, že pobytové oprávnění stěžovatele za účelem zaměstnání bylo zrušeno ke dni 10. 5. 2021;
d. z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 15. 6. 2021, plyne, stěžovatel byl tohoto dne kontrolován policejní hlídkou, kdy předložil doklad o předchozím pobytovém oprávnění (č. 00816017) a cestovní doklad (č. FH355149).

[23] Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel v období od 6. 1. 2021 do 10. 5. 2021 (tj. po dobu 124 dní) prokazatelně disponoval oprávněním k pobytu na území smluvního státu schengenského prostoru. Ke kontrole na území ČR došlo dne 15. 6. 2021, tj. 36 dnů po ukončení jeho pobytového oprávnění v Maďarsku. Za této situace nemůže obstát závěr, že absence vstupního přechodového razítka v cestovním dokladu znemožňuje provést posouzení, zda stěžovatel na území schengenského prostoru pobýval oprávněně. Pokud totiž mohl v okamžiku kontroly dne 15. 6 2021 čerpat bezvízový pobyt v délce 90 dnů v rámci posledních 180 dnů před touto kontrolou, jak v řízení opakovaně namítá, nacházel by se na území schengenského prostoru v tento okamžik v rámci uvedených 90 dnů bezvízového styku, a tedy oprávněně. Bez ohledu na absenci vstupního přechodového razítka v cestovním dokladu by v takovém případě byla domněnka překročení délky pobytu jednoznačně skutkově vyvrácena již s ohledem na dokumenty, které stěžovatel předložil

při kontrole (cestovní doklad a předchozí pobytové oprávnění v Maďarsku). Z logiky věci totiž mohl během posledních po sobě jdoucích 180 dnů čerpat nejvýše 56 dnů bezvízového pobytu [tj. 20 dnů před vystavením pobytového oprávnění v Maďarsku a 36 dní po jeho skončení; doba, po kterou byl stěžovatel držitelem platného pobytového oprávnění v Maďarsku se totiž z logiky věci nepovažuje za bezvízový pobyt podle čl. 4 nařízení 2018/1806]. Argumentace městského soudu a správních orgánů založená výhradně na absenci vstupního přechodového razítka v cestovním dokladu je proto pro závěr o naplnění podmínek pro rozhodnutí o správním vyhoštění na základě § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců bezpředmětná.

[24] Ačkoli uvedené skutečnosti jednoznačně vyplývaly z dokladů, které stěžovatel při kontrole dne 15. 6. 2021 předložil policejní hlídce, správní orgány (ani městský soud) se nijak nezabývaly možností stěžovatele pobývat na území smluvních států schengenského prostoru přechodně po dobu 90 dnů během každých 180 dnů dle nařízení 2018/1806, ačkoli to stěžovatel v řízení opakovaně namítal. Z veřejně dostupných stanovisek Ministerstva vnitra se přitom podává, že cizinec může svůj bezvízový pobyt zahájit i po skončení předchozího pobytového oprávnění na území, aniž by měl povinnost vycestovat z schengenského prostoru či se hlásit na cizinecké policii (volně dostupné na internetových stránkách Ministerstva vnitra například pod odkazy https://www.mvcr.cz/clanek/kratkodoby-pobyt-vizova-povinnost-bezvizovy-styk.aspx a https://www.mvcr.cz/soubor/moznost-bezvizoveho-pobytu-po-skonceni-platnosti-dlouhodobeho-pobytu.aspx). Ačkoli nyní Nejvyšší správní soud tento právní názor nepřezkoumává (neboť by nahrazoval úvahu správních orgánů), existence této výkladová praxe názorně ilustruje pochybení, jehož se správní orgány a následně i městský soud v projednávané věci dopustily, když svůj závěr nesprávně vystavěly *pouze* na neprokázání vstupu do schengenského prostoru, ačkoli konkrétní okamžik překročení vnějších hranic stěžovatelem nemusel být s ohledem na okolnosti věci a znění právní úpravy určující.

[25] Správní orgány (jakož i městský soud, který jejich argumentaci zcela převzal) proto pochybily, pokud svá rozhodnutí o správním vyhoštění vystavěly jen na neprokázání vstupu na území schengenského prostoru s ohledem na chybějící vstupní přechodové razítko v cestovním dokladu stěžovatele. Domněnka podle čl. 12 Schengenského hraničního kodexu se v případě stěžovatele nemohla bez dalšího uplatnit, neboť byla skutkově vyvracena již s ohledem na dokumenty, které stěžovatel při kontrole předložil (předchozí povolení k pobytu v Maďarsku a cestovní doklad). Za této situace nemůže napadený rozsudek, stejně jako napadené rozhodnutí žalovaného, obstát. Pokud správní orgány (a městský soud) zamýšlely rozhodnout o správním vyhoštění stěžovatele z důvodu, že neprokázal oprávnění k pobytu na území smluvních států schengenského prostoru (§ 119 odst. 2 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců), měly se zabývat jeho námitkou o možnosti čerpat bezvízový přechodný pobyt na území smluvních států v délce 90 dnů bezprostředně po skončení předchozího pobytového oprávnění v Maďarsku.

[26] Vzhledem k důvodnosti této kasační námitky se již Nejvyšší správní soud nezabýval namítanou nepřiměřeností správního vyhoštění s ohledem na soukromý a rodinný život stěžovatele, ani odůvodněním délky uloženého zákazu pobytu na území členských států EU. Vypořádání těchto námitek je s ohledem na již dosažených závěr bezpředmětné.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou první před středníkem s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu (výrok I. tohoto rozsudku). S ohledem na skutečnost, že v posuzovaném případě byly již v řízení před městským soudem dány důvody pro to, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno, nevrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí nemohl učinit nic jiného než rozhodnutí žalovaného zrušit. Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. sám zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku).

[28] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalované, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení u městského soudu. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě na základě skutečností zřejmých ze spisu dle § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s. (výrok III. tohoto rozsudku).

[29] Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přísluší vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady jsou tvořeny částkou připadající na zastoupení stěžovatele advokátem, a to jak v řízení před městským soudem, tak v řízení před Nejvyšším správním soudem. Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení za tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a dvě písemná soudní podání (žaloba a doplnění kasační stížnosti) ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Nepřiznal naopak náhradu nákladů řízení za podání blanketní kasační stížnosti, neboť tento úkon nelze považovat za účelný. Za každý účelně vynaložený úkon právní služby náleží stěžovateli mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tak za jeden úkon právní služby připadá částka 3 400 Kč. Jelikož stěžovatel na výzvu Nejvyššímu správnímu soudu ani předtím městskému soudu nesdělil, zda je jeho právní zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, a současně tato skutečnost není ani zřejmá ze spisu, nebyla náhrada nákladů řízení navýšena o částku, jež této dani odpovídá. Stěžovateli tudíž za vykonané tři úkony náleží částka 10 200 Kč. Žalovaný je povinen tuto částku zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce stěžovatele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2023

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu